

КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З ЕКОНОМІЧНОЇ КІБЕРНЕТИКИ

К.пед.н. І.А. Горчакова

ДВНЗ «Донецький національний технічний університет»

Україна, м. Донецьк

timchira@i.ua

Компетентність як критерій ефективності професійної діяльності фахівця став домінантним показником за сучасних умов. Необхідність впровадження компетентнісного підходу у вітчизняну освіту обумовлена «общеєвропейской, да и мировой тенденцией интеграции, глобализации мировой экономики, и в частности, неуклонно нарастающими процессами гармонизации архитектуры европейской системы высшего образования» [1, с. 8].

У зв'язку з цим постала необхідність уніфікації відповідної термінології. У вітчизняному освітньому процесі широко поширені ЗУНівський (З-знання, У-уміння, Н-навички), діяльнісний, особистісний підходи; в той же час в більшості країн світу за останні десятиріччя відбулася переорієнтація змісту освіти на формування ключових компетенцій, і це – практично у всіх розвинутих країнах. Отже, необхідність засвоєння компетентнісного підходу українською освітньою системою, зокрема вищою професійною освітою, очевидна.

Для фахівця з економічної кібернетики однією з провідних у професійній діяльності виступає компетентність у галузі економіко-математичного моделювання (ЕММ), під якою ми розуміємо:

- готовність до усвідомленого використання знань, умінь і навичок з економіко-математичного моделювання,

- здатність на їх основі продукувати конструктивні ідеї для розв'язання професійних проблем на базі використання новітніх досягнень в галузі інформаційних технологій, а також

- потребу постійно вдосконалюватися у майстерності застосування економіко-математичного інструментарію в професійній діяльності.

Важливе завдання нашого дослідження в контексті модернізації вітчизняної вищої професійної освіти на основі компетентнісного підходу - чітке теоретичне описання та операціоналізація, тобто переклад на мову конкретних тестових завдань таких освітніх цілей, як компетентність в галузі ЕММ. За цієї умови проблема компетенцій з ЕММ як освітніх цілей стане доступною для продуктивної педагогічної дискусії.

Ми виділяємо п'ять рівнів володіння цією компетентністю. Якщо студент досяг другого рівня, то це означає, що він може застосовувати отримані знання з ЕММ в найпростіших ситуаціях. Четвертий рівень – це коли він спроможний використовувати набуті знання для продукування конструктивних ідей в нестандартних ситуаціях. Основна маса студентів досягає лише другого – порогового рівня в грамотності з ЕММ. Головна з причин – система існуючих наукових знань не пропонує готових дисциплінарних структур освітніх програм, адекватних новим підходам, компетентнісно орієнтованих. Тому доводиться шукати шляхи перетворення існуючих структур, що дозволять підвищити рівень компетентності навчаємих в галузі ЕММ. Надбання потрібних компетенцій базується на досвіді, діяльності студента, залежить від його активності, тому поряд з розробкою компетентнісно-орієнтованих навчальних програм і відповідного методичного забезпечення, перед нами також постала задача віднайти комплексні механізми створення умов, що сприятимуть ефективному формуванню зазначених компетенцій.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА

1. Зимняя И. А. Ключевые компетенции как результативно-целевая основа компетентного подхода в образовании. – М.: Исследовательский центр проблем качества подготовки специалистов, 2004. - 42 с.